

Cuộc Trò Chuyện Bất Ngờ

-A lô, xin lỗi cho cháu được nói chuyện với chú “nguoivietudo”

-Tôi đây

-Dạ thưa chú, cháu là độc giả những bài viết của chú. Tình cờ cháu có số ĐT này nên gọi chú hôm nay. Xin chú khoan cúp máy, xin hãy nghe cháu trình bày rồi sau đó chú cúp cũng còn kịp. Cháu tên NTNL năm nay hai mươi bốn tuổi hiện theo học cao học kinh tế. Như cháu vừa trình bày cháu đã đọc hết những bài viết của chú, cháu mong chú giải đáp cho một vài thắc mắc mà cháu tin chú sẽ trả lời được...

-Cô quê quán ở đâu?

-Dạ cháu sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn, quận Năm...

-May quá!

-Thưa chú nói “may quá” nghĩa là sao ạ?

-Tôi nói thế vì nếu cô trả lời cô sinh ra ở TPHCM thì tôi sẽ cắt điện thoại ngay. Cô chắc không phải VC. Xin lỗi ông thân sinh của cô năm nay được bao nhiêu?

-Dạ ba cháu khoảng trên dưới năm mươi.

-Vậy thì cô phải gọi tôi là bác vì đứa em út của tôi lớn hơn ba cô vài tuổi.

-Dạ con xin lỗi bác. Thật ra con cũng là VC bác ơi. Ông nội con và hai người anh của ba con đều là liệt sĩ, còn ba con đang làm việc trên quận... Hồi còn học tiểu và trung học con cũng rất hãnh diện mình thuộc gia đình có công với cách mạng, hưởng nhiều quyền lợi và ưu tiên. Hết bậc trung học tuổi mới lớn tò mò, con và mấy đứa bạn lén vào internet đọc tin tức, bài viết, nhờ vậy tụi con phát giác nhiều điều mà nhà trường không dạy.

Tình cờ con tìm ra những bài viết của bác, nên hôm nay con đánh bạo muốn hỏi bác vài điều về lịch sử. Con mê đọc lắm, nhưng càng đọc càng tò mò muốn tìm hiểu nhiều hơn mà chẳng ai giúp được. Ngày Ba Mươi tháng Tư Bảy Mươi Lăm ba con lúc đó mới chừng hơn mười tuổi nên ba cũng chẳng biết gì nhiều. Vậy bác có giúp được con không hả bác?

-Hóa ra cháu cũng là VC con nhà nòi hả? Nhưng tôi hứa sẽ giải thích những gì tôi biết, không thêm không bớt và nhất là không bóp méo lịch sử. Tôi cũng cảm ơn cháu bởi vì

cháu không gọi cái ngày đau thương đó là “ngày giải phóng” như nhiều người sống bên này vẫn còn lầm lẫn.

-Dạ, giải phóng gì bác ơi, mặc dù gia đình con được hưởng nhiều bổng lộc của chế độ nhưng con rất dị ứng với mấy ông cán bộ VC. Một phần mấy ông không có trình độ, phần khác mấy ông ăn tham quá. Cũng nhờ chơi đấm bạn cùng tánh tò mò, tụi con hay tụi nhau đọc báo nước ngoài nên mới biết được nhiều chuyện động trời. Cái gì của VNCH cũng xấu hết, mấy ông ở ngoài Bắc nói vậy mà. Mấy ông còn nói ông Ngô Đình Diệm là tay sai cho Mỹ rước Mỹ vào miền Nam để nô lệ hóa dân miền Nam. Chuyện đó thật không bác? Ông Diệm là người như thế nào và VNCH dưới thời ông Diệm ra sao? Có đỏi kém như sách vở ngoài Bắc viết không hả bác?

–Về vấn đề này cháu cũng phải cẩn thận tìm đọc tài liệu viết bởi những tác giả uy tín, trung thực và khách quan, bởi vì ông Diệm không phải là thần thánh nên chắc chắn cũng mắc phải sai lầm và người ưa kẻ ghét. Phần tôi tôi sẽ kể cho cháu nghe vài mẩu chuyện rồi cháu tự tìm ra kết luận cho mình.

*Nếu cháu đọc nhiều chắc biết quân đội Mỹ đặt chân lên miền Nam vào năm 1965 và ông Diệm thì bị sát hại gần cuối năm 1963. Vậy làm sao ông Diệm rước Mỹ vào VNCH được?

*Chuyện thứ hai: chắc cháu biết Tân Gia Ba mà bọn trẻ trong nước bây giờ gọi tắt là Sing? Cháu cũng biết ông thủ tướng Lý Quang Diệu người đã biến đảo quốc nhỏ bé này thành giàu mạnh và sạch sẽ nhất Đông Nam Á? Chính ông Lý Quang Diệu đã bày tỏ niềm ao ước Tân Gia Ba trở nên như VNCH sau chuyến thăm viếng thời ông Diệm. Cháu cũng biết mỹ từ “Hòn Ngọc Viễn Đông” ám chỉ Sài Gòn? Nó bắt nguồn từ đó nếu tôi nhớ không sai.

*Còn chuyện này thì nhân vật chính là tôi: hồi chừng năm sáu tuổi tôi có lượm được tờ giấy bạc một đồng bị rách phân nửa. Tôi bước vào cửa tiệm ông già Tàu bán chạp phô cách nhà tôi vài căn. Tôi rụt rè đưa cho ông phần tờ tiền màu xanh chính giữa có vòng tròn trắng (tôi vẫn còn nhớ tới bây giờ). Ông già không nói không rằng thu lấy rồi đưa cho tôi ba cục kẹo bự bằng ngón tay trở. Ba cục kẹo giá năm cắc. Tờ giấy bạc vẫn giá trị dù chỉ còn phân nửa.

Tôi chưa từng gặp ông Diệm bởi vì lúc đó chưa có TV (hay smart phone). Nhưng đó là những gì đã xảy ra trong nền Đệ Nhất Cộng Hòa. Mặc dù bị thảm sát hơn năm mươi năm hiện nay hàng năm các hội đoàn trên thế giới vẫn cử hành ngày giỗ ông. Nếu ông là người không tốt chắc chẳng ai thèm nhớ tới (tưởng niệm) làm gì. Cháu hãy tiếp tục đọc và tìm hiểu bởi vì tài liệu hình ảnh thời đó đầy rẫy trên internet.

-Bác ơi mấy ông nói ông Diệm lê máy chém và chặt đầu cả ngàn chiến sĩ cách mạng...

-Ông Diệm làm được như vậy thì đỡ biết mấy.

-Cháu cũng đoán VC nói dóc về gia đình TT NĐĐ, về ông Nhu ông Cần và đặc biệt bà Nhu. Cháu có đọc mấy bài viết về bà ấy, cháu rất nể phục nhất là cái vụ bà tranh đấu cho nữ quyền. Bà đẹp, còn trẻ mà chịu ở vậy thờ chồng nuôi con có mấy người làm được?

-Thời đó là tuổi con nít đẹp nhất của lớp tụi tôi...

-Rồi sau này ra sao hả bác?

-Sau này tới thời ông Thiệu lúc đó Mỹ đã có mặt trên miền Nam.

-Con đi học mấy thầy cô giáo dạy là ông Thiệu làm tay sai bán nước cho Mỹ. Hết ông Diệm rồi tới ông Thiệu ai cũng tay sai hết trơn. Sự thực là thế nào hả bác?

-Cứ nghĩ như vậy: nhà một người nào đó bị cháy, bất cứ thứ gì có thể dập lửa chủ nhà đều chụp lấy kể cả có khi là cái xô nước tiểu của đứa con út ba tuổi đặt dưới giường. Cũng vậy, VNCH đang sống yên bình no ấm bỗng dưng bị phía ngoài kia gửi quân vào quấy phá giết người đốt nhà, lại còn huấn luyện đám địa phương nổi lên làm thổ phỉ, theo cháu lúc đó mà Zim-Ba-Bu-Ê ở Phi Châu chịu giúp đỡ khí tài quân sự và nhân sự liệu cháu có chụp lấy để tự vệ (và biết ơn) không? tình hình ở miền Nam như vậy đó. Không thể chế tạo vũ khí, không thể lo liệu chu toàn kinh tế vì tất cả (lực lượng lao động chính) đều phải nhập ngũ, ai giúp được, ngoại trừ người Mỹ. Dĩ nhiên người Mỹ họ không làm từ thiện nên họ cũng có những yêu sách của họ. Đó là thế kẹt của VNCH...

-Rồi vậy mình phải làm tay sai cho Mỹ sao? Mấy ông nói lính VNCH cầm súng Mỹ để bảo vệ Mỹ, đỡ đạn chết thay cho Mỹ, điều đó đúng không bác?

-Không, lính VNCH chỉ bảo vệ Tổ Quốc và đồng bào mình. Hồi đó Mỹ và VNCH có hệ thống chỉ huy riêng, không ai dẫm chân lên nhau. Cố vấn khi đi với lính VNCH lúc đầu cũng lo nhưng riết rồi họ cảm phục tinh thần chiến đấu chịu đựng và cuối cùng thì “mê”.

Lính VNCH đâu có được phục vụ tiếp tế như Mỹ, nhưng nói về sức chiến đấu thì thuộc bậc thầy. Nhiều cố vấn sau này trở thành danh tướng vẫn nhớ về những ngày hành quân với “mấy thằng cha ăn cơm chan nước mắm, uống suối ven đường”. Chẳng hạn ông Thiếu tá cố vấn Nhảy dù cho Trung tá Ngô quang Trưởng (sau này là Đại tướng chỉ huy chiến dịch Bão Sa Mạc) vẫn tấm tắc ngợi khen tài điều quân của vị TĐT Nhảy dù VN. Hoặc ông cố vấn Tiểu Đoàn 2 TQLC (sau này là đại tướng TQLC Mỹ) vẫn hồi tưởng những phút giây hành quân với “Trâu Điền”. Nhiều lắm cháu ơi. Quan hệ của họ là quan hệ đồng đội, huynh đệ chi binh trên chiến trường.

-Mấy ông phía miền Bắc tuyên truyền là lính VNCH sợ Mỹ như cha, con cũng nghi nghi mấy ông nói dóc...

-Để tôi kể cháu nghe chuyện này mà những người cỡ tuổi tôi đều nhớ rõ. Hồi đó ông Thiệu tá Nguyễn Viết Cần Tiểu Đoàn Trường TĐ11 Nhảy Dù về hậu cứ ở vườn Tao Đàn dưỡng quân. Ông đi ăn với sĩ quan TĐ trong một nhà hàng. Hai thằng QC Mỹ hống hách đòi coi giấy tờ của ông. Ông rút súng bắn chết tươi cả hai về tội hỗn láo đối với một sĩ quan cao cấp của QLVNCH. Lính TĐ11 nghe tin chát đầy hai xe Jeep chạy đến hộ tống ông. Đây là chuyện có thật đã đăng trên báo chí thời đó. Sợ Mỹ hay không cháu cứ suy ra thì biết. Hai thằng ngu phải bỏ xác chỉ vì cố tình bước qua lằn ranh cấm.

-Lính mình hay quá hả bác? Còn thời ông Thiệu thì sao? Ông Thiệu làm Tổng Thống như thế nào? mấy ông Bắc Kỳ nói ông Thiệu hèn nhất, tham nhũng, thiếu tinh thần lãnh đạo, bác giải thích cho con biết với.

-Cảm ơn cháu đã gọi lính VNCH là “lính mình”. Hồi xưa dân trong vùng chiến trận khi thấy quân phục ka-ki và nón sắt đều liêu mạng mà chạy về phía đó, vừa chạy vừa la “lính mình tới, lính mình tới...”.

Câu hỏi về Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu của cháu tôi có thể trả lời như sau: ông Thiệu là người lãnh đạo duy nhất ở miền Nam hiểu tận tường VC. Chỉ câu “Đừng nghe những gì CS nói mà hãy nhìn kỹ những gì CS làm” đã chứng minh điều đó. Mà hiểu rõ VC và muốn chống cộng hiệu quả thì không thể hèn nhất, tham nhũng. Ông Thiệu có tài nhưng cô đơn vì ôm đồm nhiều quá, ông cũng không có nhiều đồng minh. Phó của ông mà còn chứa chấp che chở cho VC Huỳnh Tấn Mẫm và đám đàn em SVHS, Thủ Tướng của ông thì chỉ biết ngậm miệng ăn tiền... làm thế nào một mình ông có thể lèo lái thành công?

-Bác có vẻ bênh vực ông Thiệu, cháu đọc báo nước ngoài có rất nhiều tác giả lên án ông.

-Thứ nhất: những ai lên án ông Thiệu khi ông đã ngã ngựa thì chắc không phải khách quan, thậm chí còn hèn nữa. Sao không làm điều đó lúc ông đương quyền hoặc khi ông vẫn tại thế? Thứ hai: tôi không ưa ông Thiệu và từng tham gia biểu tình chống lại vấn đề tham nhũng lính ma lính kiếng... Nhưng như tôi đã nói một mình ông không thể lèo lái công việc chống cộng hiệu quả nếu những người chung quanh không hợp tác. Cho đến giờ phút này vẫn chưa ai đưa ra được chứng cứ thuyết phục để tố cáo ông Thiệu tham nhũng. Toàn là những lời đồn đại như vụ mấy chục tấn vàng. Tôi cũng cho điểm âm về tình hình xáo trộn thời Đệ Nhị Cộng Hòa, nhưng ít nhất khi cần thiết ông sẵn sàng có mặt bên cạnh chiến sĩ bất chấp nguy hiểm. Ông Thiệu dám đi thăm An Lộc ngay khi tiếng súng vừa dứt. VC pháo kích ngày hôm đó rất gần chỗ ông rời trực thăng.

Hiểu tường tận về VC, can đảm đi vào chiến trường để động viên binh lính ông Thiệu không khờ khạo mà tham nhũng, bè phái tự phá nát những thành quả ông đã xây dựng. Rất có thể VC và “kẻ thù cùng phe” lũng đoạn rồi cố tình đổ vạ cho ông.

-Bác nói nghe chí lý, mấy ông Bắc kỳ vẫn tố cáo ông Thiệu lấy mấy chục tấn vàng làm của riêng, sau này mới lòi ra tác giả chôm chia là VC. Còn vụ trốn quân dịch, lính ma lính kiếng là sao hả bác?

-Có, đó cũng là một trong những lý do tuổi trẻ chúng tôi biểu tình đả đảo ông Thiệu. Bạn bè anh em chết ngoài trận nhiều quá trong khi vẫn có những thằng khỏe mạnh nhớn nhơ chơi bời ăn nhậu. VNCH dân chủ quá cho nên ca nhạc sĩ hèn nhất tự do xúi thanh niên đào thoát chiến tranh bằng những tác phẩm sắc mùi chết chóc chiến bại. Như Khánh Ly, Trịnh Công Sơn, như Phạm Duy cứ “Em hỏi anh, em hỏi anh....” suốt ngày trên đài phát thanh quân đội. Thanh niên không nản lòng sao được.

-Hèn gì VNCH sụp đổ mau quá vì toàn bị đâm sau lưng. Rồi khi ông Thiệu từ chức thì vị Tổng Thống thứ ba của VNCH là Trần Văn Hương, bác kể con nghe một chút đi?

-Tổng Thống Trần Văn Hương là hình mẫu của một trượng phu sĩ khí miền Nam. Gần ngày 30/4/1975 cả Mỹ lẫn Pháp đều ngỏ lời muốn đưa ông ra nước ngoài nhưng ông đều từ chối. Nguyên nhân: ông không hèn nhất bỏ quân dân đã và đang đổ máu bảo vệ Tổ Quốc. Sau này VC bày đặt rình rang làm lễ trả lại quyền công dân cho ông để tuyên truyền, ông đã khẳng khái từ chối. Ông nói: còn biết bao người chưa phục hồi trong khi mình là Tổng Thống của họ thì coi sao được. Người ta ít viết về ông nhưng theo tôi ông là vị Tổng Thống được kính trọng nhất chỉ sau TT Ngô Đình Diệm.

-Con cũng đọc nhiều bài ở nước ngoài về vị Tổng Thống cuối cùng Dương Văn Minh của các tác giả người Việt. Sao ai cũng lên án ông hết trơn...

-Đối với ông này hãy để Lịch Sử luận công và tội một cách trung thực. Còn quá sớm để vội vàng. Riêng ý kiến tôi thì DVM không phải là một nhà chính trị và cũng không nên nhảy ra làm chính trị!

-Bác ơi con đọc hết những bài viết của bác trong đó có bài “I have a dream” kể chuyện một bác sĩ VN chế ra thuốc trị AIDS nhờ quan sát con dê đực, con cười quá chừng. Nhưng cũng có những bài viết khác con đọc mà chảy nước mắt, chẳng hạn như bài “Tôi Gọi Họ là Những Anh Hùng” nói về bác Trung tá Cảnh Sát Nguyễn Văn Long, bác Trung sĩ Trần Minh và nhất là bác Binh nhì Hồ Đức Tâm. Những chuyện đó có thật không bác? Tại sao các bác đó lại phải chết vậy? Còn chuyện bác Thiệu úy Huỳnh Văn Thái và bảy bác Nhảy Dù nữa. Con đọc mà chảy nước mắt cứ ngạc nhiên tại sao các bác ấy lại tự sát. Con hiểu không nổi bác ơi!

-Những chuyện đó có thật! Thực ra thì chẳng ngạc nhiên nếu cháu biết được người lính VNCH sống chết vì cái gì. Quan trọng nhất đối với họ là Tổ Quốc rồi đến Trách Nhiệm, Danh Dự. Ngày 30/4/1975 Tổ Quốc bị “Tử Trận” lính VNCH tự quy kết mình đã không làm tròn Trách Nhiệm (mặc dù không phải như thế) cho nên chỉ còn cách tự sát để đền tội và bảo vệ Danh Dự người lính.

Ở VN cháu biết ông Nguyễn Hữu Cầu chớ, người được coi là Người Tù Xuyên Thế Kỷ. Ông kể chuyện đã nghe nhiều anh em trên đường về Nam kể lại từng nhóm ngồi chung chia nhau trái lựu đạn. “Tự tử hôn mậy!” câu hỏi giản dị giữa những người lính VNCH lúc đó. Cháu đọc nhiều chắc cũng biết ông Nelson Mandela ở Nam Phi người bị tù gần ba chục năm, tuy nhiên so với ông Cầu thì vẫn còn thua xa: thua cả thời gian ngồi khám lẫn sự đối đãi. Ông Nelson còn được ăn uống chăm sóc sức khỏe tử tế chứ còn ông Cầu ngày ra tù mắt muốn mù bệnh tật đủ thứ.

-Nhưng mà tại sao chỉ có lính tự sát sau ngày 30/4 vậy bác? con không thấy người dân nào...

-Có chứ, dân tự sát không bằng súng, họ tự sát tập thể đâu phải chỉ vài người. Họ vượt biên! Gần nửa triệu người bán mạng ngoài biển trên những chiếc thuyền nhỏ nhoi ọp ẹp, hoặc chết đói chết khát trong rừng làm mồi cho thú dữ....

-Sao đất nước dân tộc mình khổ dữ vậy bác?

-Cái đó cháu phải Email lên hỏi ông Trời!

-Hồi đi học tiểu và trung học con cứ tưởng VN rừng vàng biển bạc chỉ vì Mỹ Ngụy mà nghèo đi. Hóa ra dân miền Nam họ sợ hãi VC dữ vậy hả bác? Con nghe nói trên đường nếu gặp hải tặc coi như xong. Tụi nó hãm hiếp giết chết xuống biển, rồi còn cá mập nữa. Cứ tưởng tượng tới đó là con rừng mình. Vậy mà bao nhiêu người chết chỉ vì tự do.

-Bởi vậy nhắc tới VC là ai cũng nổi da gà... xin lỗi cháu tôi không có ý ám chỉ...

-Bây giờ con đâu phải VC nữa bác! Hồi còn nhỏ thì có, con nghĩ ông nội và hai bác con sống lại chắc cũng tham gia biểu tình chống VC.

-Để con kể bác nghe chuyện này, hôm đó con mở laptop đọc bài “Tôi Gọi Họ Là Những Anh Hùng” của bác. Giữa chừng con phải đi công chuyện quên tắt máy, tới hồi về con hét hồn thấy ba con đang ngồi đọc. Con sợ quá bỏ trốn sang nhà bạn tới tối mới về. Con cứ dòm chừng ba coi ông có nói gì không mà chẳng thấy động tĩnh. Con đánh bạo hỏi “Con xin lỗi ba đã làm ba buồn...” ba con chỉ cười và nói “con lớn rồi đâu còn năm ba tuổi mà bắt buộc được đầu óc tìm tòi của con” “Vậy ba nghĩ sao, chuyện có thật như thế không?” Con hỏi, ba trầm ngâm “Làm Tướng làm Tá phải như mấy ông này, cẩn thận nghe con, ba không muốn con vương vào vòng tù tội đâu”. Vậy ba con có còn là VC không bác?

-Đó cũng là một nét son thời ông Thiệu, ông đã thăng cấp xứng đáng cho những anh hùng. Chưa thấy quân đội nào khi thua trận lại tuần tiết nhiều tướng lãnh như VNCH. Năm ông Tướng và bao nhiêu sĩ quan cao cấp khác kể cả binh nhì.

-Còn câu chuyện của cháu kể về ba cũng hơi lạ, sao con không hỏi thẳng ba trong một dịp rảnh rỗi nào đó. Vậy má con đâu?

-Má mất hỏi con mới sáu tuổi, ba ở vậy nuôi con, cho nên con không bao giờ muốn ba buồn. Con sợ ba la con vì đọc “website phản động”... Nếu ba không muốn chắc con cũng sẽ hy sinh tính tò mò để làm vui lòng ba. Phần các bác bao giờ các bác sẽ “trở về nhà”?

-Ý cháu là...

-Là về VN!

-Điều đó tùy thuộc vào các cháu trẻ, nếu các cháu hành động như tuổi trẻ Hồng Kông mà đập đổ được chế độ VC chúng tôi sẽ trở về.

-Con muốn lắm bác ơi, có điều hơi sợ. Thời buổi này vàng thau lẫn lộn không biết ai thật ai giả. Con cũng lén ba đi biểu tình mấy lần mà vẫn còn run. Con sợ bị bẫy như bài viết cảnh tỉnh của anh Đặng Chí Hùng về một nữ nội gián VC giả danh phản kháng. Lỡ bị gài bẫy rơi vào tay an ninh chắc chết. Hồi đó tụi con cũng tổ chức tuyệt thực nhóm ở nhà của đứa bạn nhằm cầu nguyện cho mấy ông Điếu Cày và luật sư CHHV. Sau này tụi con vỡ mộng.

Con cũng mong chế độ này mau sụp đổ để mình có một nước VN mới xứng đáng với dòng máu kiêu hùng của cha ông. Lúc đó chắc chắn những nhà lãnh đạo sẽ không phải CS hay kể cả cảm tình viên CS, cũng không phải những ông bà bỏ của chạy lấy người giờ huyên hoang khoe khoang đủ chuyện. Lãnh đạo mới của tụi con phải như anh Đặng Chí Hùng, anh Nguyễn Viết Dũng, những người trẻ một lòng một dạ với Tổ Quốc Non Sông Đồng Bào Dân Tộc. Bác có biết anh Nguyễn Viết Dũng không bác, người hùng của tụi con đó. Bị ở tù vì treo cờ Vàng Ba Sọc Đỏ, mặc quân phục của QLVNCH. Ra tù còn dám xông lên tay “Sát Cộng”. Bởi vậy cuộc biểu tình nào có anh là đám con gái tụi con rủ nhau tham gia...

-Có, tôi biết Nguyễn Viết Dũng, tôi cũng coi đoạn Tube về cuộc đối đáp giữa nhóm bạn trẻ của Dũng với một anh VC già còn ngu về việc đốt nến theo mẫu cờ Vàng trong nghĩa trang Quân Đội Biên Hòa. Dũng đối đáp rất điềm tĩnh và ngạo nghễ, xưng danh VNCH một cách tự tin và mạnh mẽ. Dũng có tầm thế của một người lãnh đạo trẻ trong tương lai. Các cháu nhìn không lầm đâu. Còn Đặng Chí Hùng thì khỏi phải bàn. Ước gì sẽ càng ngày càng có nhiều Đặng Chí Hùng và Nguyễn Viết Dũng trong giới trẻ các cháu.

-Sẵn đây con muốn nhờ bác một chuyện: bác là nhà văn chắc bác biết các bác Vương Mộng Long, Lê Đắc Lực, Tô Văn Cấp mà tụi con gọi là những người văn võ song toàn. Bác Long là Thiếu tá, bác Lực là Đại úy, bác Cấp cũng vậy. Các bác vừa là sĩ quan cao cấp mà viết văn hay như vậy thì gọi là văn võ song toàn đâu có sai hả bác. Con nhờ bác có dịp gặp gỡ chuyển lời ái mộ của tụi con đến với các bác trên. Con rất thích đọc nhưng con cũng có một tật xấu là nếu chuyện không hay, không hấp dẫn con chỉ lướt qua phần đầu và phần cuối. Riêng bác Long bác Lực bác Cấp con đọc không sót một dấu chấm, dấu phẩy. Các bác là lính mà văn chương không nhuốm mùi máu me ghê rợn, đọc như lời kể chuyện, không giống kiểu của mấy ông mấy bà miền Bắc Xã Hội Chủ Nghĩa. Chuyện nào cũng “giết cho hả căm thù” cũng “bắn một phát ba bốn thằng Mỹ Ngụy ngã gục”. Tụi con là con gái mà, đâu thích bắn giết máu me...

-À cái này còn phải xét lại, tôi không phải nhà văn, chỉ viết để chuyển tải suy nghĩ của mình tới những người muốn đọc. Tôi cũng chỉ viết vào cuối tuần vì còn phải đi cày kiếm cơm. Tôi biết Thiếu tá Vương Mộng Long, Đại úy Lê Đắc Lực, Đại úy Tô Văn Cấp trên báo thành ra không biết làm sao để giúp cháu. Hy vọng các vị ấy sẽ đọc được bài này mà cảm nhận tình cảm của các cháu dành cho. Không chỉ các cháu ở VN bên này người ái mộ mấy ông đêm không hết, tôi cũng là một big fan của mấy ông. Nhà văn quân đội sau 30/4/75 ở nước ngoài cháu cố gắng mà tìm đọc để hiểu ít nhiều về những gì xảy ra cho thế hệ cha ông.

-Hôm nay nói chuyện với bác con học được vô số. Con sẽ khoe với mấy đứa bạn chắc tụi nó ganh dữ lắm. Bác ơi, vậy lần sau có cuộc gọi của con bác bắt máy không?

-Bất chớ, rõ ràng cháu không phải VC, an ninh mạng, đôi thoại thì cởi mở hứng thú, nhất là giải thích được phần nào lịch sử nước mình cho các cháu rất đáng cho tôi làm mà.

-Con cảm ơn bác.

-Bác cũng cảm ơn con.

Phần viết thêm:

Tôi nhờ người tìm kiếm và đã xác định NTNL là có thật. Cô gái xinh xắn sống với người cha trong một căn nhà bẽ thế. Cô vẫn còn đang đi học như lời kể. Nghĩa là NTNL không phải bẫy gài được dựng lên.

Tôi nợ cháu một lời xin lỗi (vì cúp máy sớm quá, chưa kịp nói). Tôi tưởng tuổi trẻ ở VN chỉ biết mê thần tượng Kim Chi hay suốt ngày đắm mình vào những trò giải trí ru ngủ của VC nhằm làm đui mù, liệt kháng tinh thần giới trẻ trong nước.

Hóa ra tôi lầm! Giữa đồng bùn vẫn có những đóa sen trỗi dậy!

Xin ơn trên phù hộ chở che cho các cháu.

nguoivietudo

Nguồn: Internet E-mail by MD Đoàn Hữu Định chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, October 24, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*